

Bum. Zvuk ako si okenica štrngá so stenou Willom zatriasol za obe plecia. Nuž, studený morský vzduch sa chcel zohriať v malom záhradnom domčeku, ktorý stál kúsok od skalného zrazu západného pobrežia Kalifornie v mestečku neďaleko San Francisca. Večer určite zmizol, nočnú oblohu zdobili hviezdy svetelnou symfóniou pod taktovkou tučného Mesiaca. "Well, Will, pôjde sa spať, dnes už nič nevymysliš!" prikaz pološeptom samému sebe dodal Willovi energie, aby sa zodvihol a zabrzdil studenému vzduchu vklzavať oknom. Tažítka zaujalo obrannú pozíciu na papieroch, pero sa išlo napojiť do atramentu.

Deka sa nadula nad pohovkou, nie raz tu odľukoval, keď vášnivo bojoval so slovami až do hĺbky noci a nechcel budiť svoju kráľovnú domáceho kozuba.

Dvestolibrový Will Cody komponoval árie príbehov i budoval verše do umeleckej kolónky sanfranciských novín. Avšak teraz majstroval román. Vlasy čerstvého päťdesiatnika so statnou no nie tučnou postavou zopnuté vzadu do copu krásnilo mnoho vrkôčikov urobených za tie roky jeho skvelou ženou.

Ach, ako sa len tešil svojej žene, pomyslel si, keď pri vyzlekaní saka a vesty zachytil kútikom oka fotku milovanej ženy, jeho krásnej, elegantnej ženy, ktorá mu pomáhala nielen s čistopisom. Jabĺčka na oboch líkach spájali zmyselné pery s dvoma radmi bielych periel, tak šťastne sa vedela usmiať, že srdce v jeho vnútri sa roztápalo samou blaženosťou kedykoľvek ju videl. Aj teraz odoláva pokušeniu, či pôjde za ňou, no vydávateľ ho naháňa, skoro ráno musí znova bojovať s papierom a pokračovať v práci.

Ráno si vychutná to skvelé jedlo, ktoré nikto nevedel pripraviť lepšie ako Cindy. Očami mu prebehol obraz chudej černošky v snehobielej blúzke, ružovým kostýmom a s knihou v ruke, ktorú stretol pri špacírke po móle. Ona vďačne čítala, čo on rád písal a prechádzok pribúdalo, že jedného dňa sa spoločne promenády premenili na jednotnú cestu životom. Dlhé rozhovory so Cindy, vzdelanou mladou ženou na úrovni, neskôr nahradili dlhé výbuchy vášne. Stačil by letný bozk na líco, akým ju ráno vítal do ďalšieho spoločného dňa a jeho vnútram to triaslo ako listami počas letnej búrky. No skutočný tajfún v jeho vnútri vedela rozpútať Cindy jedlom, v ktorom cítil jej jemnú a nežnú ruku, hlasom, ktorý ho tíšil v chvíľach hnevu, dotykom jej hebkej pokožky alebo vôňou jej potu, keď boli sami spolu. Ale najväčšie blaho v ňom vyvolávala, keď ju videl žiarit' šťastím.

Kým sa stihol v posteli zahniezdiť ako kura v lone sliepky, prekvapilo ho búchanie na dvere.

"Cindy, láska moja, to si ty? Počkaj, miláčik, otvorím ti! Vieš, nechcel"

Silný náraz dverí ho zrazil na zem. Au, myšlienka preletí hlavou. Čierny tieň ho odtiahne preč a Will počuje zatvoriť dvere. Hrkoce stolička, isto priprel dvere.

"Ech, ty bohatá špina. Už si si doužíval," tlmený hlas neznel moc americky, veru, ani hispánec. "Ďalší pracháč, čo zneužíva chudobu, aby si mohol napratať bachor."

Will mlčal ani ryba na pekáči, nevedel, ako sa cudzinec prejaví.

"Nalievate si krky drahými vínami, " neznámy zvýrazňoval niektoré hlásky, niektoré veci azda až príliš mäkko zneli. "Napchávate sa furt mäsom, tuční ste ako prasatá a nikdy nemáte dost'."

"Živím sa vlastnými rukami."

"Akurát okrádaš chudobných a poctivých, ktorí potom doplácajú na vás, nenažrancov a držgrošov."

Willovi sa prehral celý život pred očami. Doprial si jedla, nápojov, a odkedy ho Chronicle živilo, netrel núdzu. No nikdy nikoho neokradol, zvracal by zo samého seba. So Cindy si dopriali výlety do okolia a svojej jedinej slúžke dával vždy výplatu načas, dokonca okrem stravy a ubytovania jej dával až o desať dolárov viac ako dávali ostatní.

"Prinášam im umenie, " Will sa zmohol na chabú odpoveď.

"Z ktorej sa bedač nenažere," odvrkol násilník.

"Ale pomôže človeku sa lepšie cítiť. "

"Aby vám tá smradľavá svoloč, či ako nás to voláte, mohla lepšie slúžiť."

"To nie je pravda!"

"Čuš! Otoč sa, ty bohatý zkurvysyn! Prišiel som ťa poslať do horúcich pekiel, aby si nás nezdieral!"

Nuž, Will sa obrátil, schovávajúc si hlavu čo najviac medzi pleciami. Snáď ho útočník skope a iba umlátí. Veril si, že Cindy by sa o neho postarala.

Cvak. Podľa zvuku Will usúdil, že surovec odistil pištoľ.

"Môjtybože, človeče..."

No sotva dopovie druhé slovo, prásk. Silný úder tesne pod pravou lopatkou ho priklincuje k zemi.

Will zachrčí, do úst sa mu vovalí pena. Ľavou rukou si utrie ústa, no sotva zbadá červenú farbu, odpadol.

"Bodaj by si zažil život v chudobe, nešťastí a v neláske, ako som ho zažil ja!"

Will si stihol uvedomiť, že aj napriek cudzej reči mu rozumie. Bolo mu toho prisťahovalca ľúto, vedel, že tu prišiel žiť svoj americký sen, no... než stihla posledná myšlienka uplynúť, zahalilo ho obrovské svetlo ako obrovský závoj a celý svet mu nenávratne zmizol z očí.